

HİLESİZ ÇOCUK DÜŞLERİNDEN – SON BÖLÜM

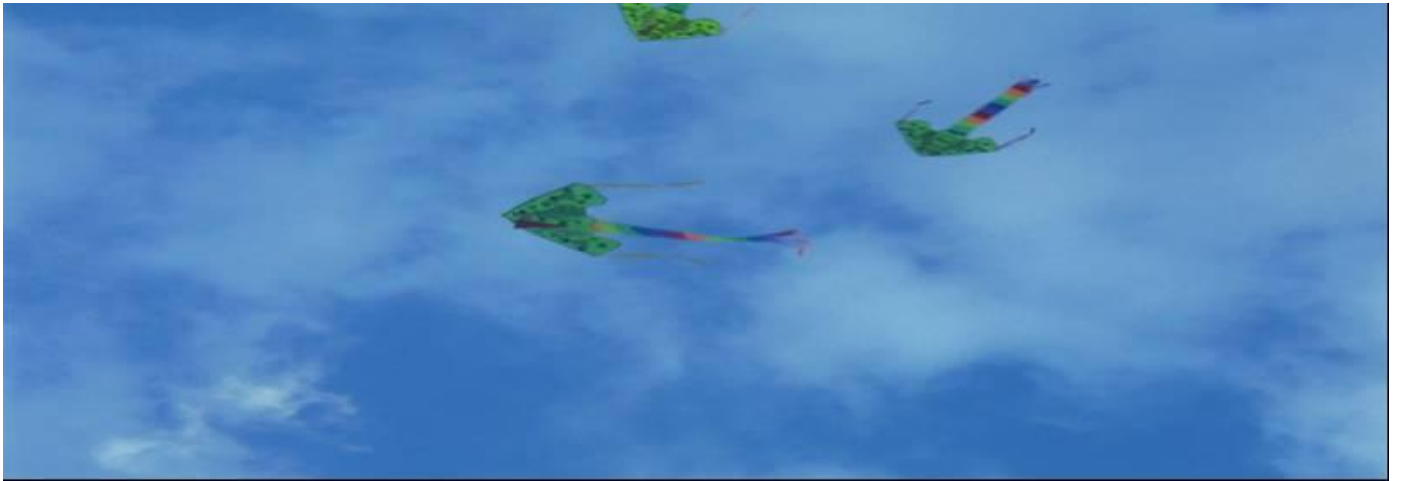
Bu akşam sevgili Sevim'in Eylül projesi izlenimlerinin son bölümünü sunuyoruz. Bu bölümde bir de masumiyet sembolü Zerrin'in şarkısını da ekledik... (Daha fazla sıkıştıramadık) Bunun bir şarkı şeklinde müzik olarak düşünülmemesi gerek. Bu çocuğu koşullarını düşünmek gerek... Sevgili Sevim, nasıl yazdığını ve çocuk durumlarını abartmadan olduğu gibi nasıl ortaya koyduğunu açıkça yazmış... Bu çocuklar bizim geleceğimizse, o zaman bu çocuklar için daha fazlasını yapmamız gerekir... Başarının ölçüsü de çok açık, Sevim'in gelecekteki izlenimlerinde ne zaman neşeli öyküler ağırlıkta olursa o zaman başarıya ulaşacağız, sevginizle, desteğinizle; teşekkürlerimizle... İLK YAR

Bana köyümde kimse çocukmuşum gibi davranmadı. Başka çocuklara da. Ben köyden ayrılıp şehre düşünce çocukların çocuk olduğunu anladım- Yaşar Kemal

Orda bir köy var...

İLK YAR

HİLESİZ ÇOCUK DÜŞLERİNDEN-4

Malatya'nın Hekimhan'ı D. Anadolu'nun Yukarı Fırat bölümünde, tarihi Kral Yolu üzerinde yer almış, bugün bozkıra dönüşmüş bir ilçe. İlçenin YİBO binasını İMKB yaptırmış. Yolculuğumuzun tek kadın okul müdürü burada. Naciye hanım daha önce sınıf öğretmeniymiş, dört yıldır müdürlük görevini üstlenmiş. İlçenin kaymakamı da eğitime,

okumanın yaygınlaşmasına önem veren, pratik projeler üretmeye yatkın genç bir kadın, Tülay hanım.

300 öğrencili 2000 yılında öğretime açılmış okula 25 köyden öğrenci geliyor. Eksikleri yüzünden hala devir teslim işlemi yapılamamış.

Bu okulda öteki YİBolar da görmediğimiz psikolojik danışman ve sosyal hizmet görevlisi var. Kütüphanedeki kitaplar kaynak kitabı ve ansiklopedi ağırlıklı. Az sayıda şiir, öykü kitabı arasında Damla yayınlarının okuma kitapları gözüme çarpıyor.

Çocukları etkinliklerimizde suskun duruyorlar. Bir hata yaparsam düşüncesiyle görüşlerini söylemekte çekiniyorlar. İkili ilişkilerde açılıyorlar, küçük yüreklerini alabildiğine içten açıyorlar.

Zerrin farklı. O hemencecik bir sempati ağı kurmayı başarıyor. Sesi dilinin ucunda. Bir söz, bir gülüş, bir şarkı olup cıvıldıyor. Kurtul köyünden gelmiş. 10 kardeşin en küçüğü. Abi ve ablaları okumayı bırakmışlar.

“Yatılı okul iyi de, korkunç rüyalar görmesem... evde görmüyorum.”

Zerrin türküler, şarkılar söyleyerek yenmiş korkusunu.

“Benim bildiğim türküleri burada bilen yok. Dayım öğretir bana.”

Zerrin sırtını okulun duvarına veriyor. “Eftalya” evrensel türküsünü dağların doruklarından yol bulup dalga dalga estirirken kendi de köyünün otlaklarında gezintiye çıkıyor.

“Aynı topraktan geldik/bizbize benzeriz.”
Sevdalıklar dururken?/Neden kavga ederiz
Ver elini Eftalya/ Uzansın elimiz Eftalya
Benim divane gönlüm seni ister Eftalya
Bir el uzanır bana sınırların ardından
Bizim sevdamız kardeşlik toprağında...”

Semanur türküye el çırparak katılıyor. Salacık köyünden gelmiş o. 3 kardeşlermiş.

“Dörttüük, bir kardeşim öldü,” diyor titrek ve suçlu sesiyle.

“Pencere kırıktı, soğuk geliyordu, üşüttü, iyileşemedi.”

Babası davar yayıyormuş.

“Babamın kulağı ve ayağı sakat. Küçükken babası vurmuş, kulak zarı patlamış, iyi duyamıyor. Bir de araba çarpmış, ayağı ezilmiş. İşe almıyorlar.”

En iyi dostu dedesiymiş. Bu yaz “Tuvana İyilik Perisi” adlı kitabı hediye etmiş ona. Bir isteği olsa dedesine koşarmış. Ceketinin cebine dileğini yazar, koyarmış.

"Bekletmez beni. Notumu hemen görür, çarşıya iner, istediğimi alır. Burada en çok annemin yaprak sarmasını özlüyorum. Özlediklerimi rüyamda görüyorum. Geçen gece Yaren kardeşimi gördüm. Koğuşa geldi, bizi sahura kaldırdı. Sıkılmıyorum da... Yalnız kalsam bile Acemi Cadı, Sihirli Annem rolüne giriyorum, akıl almaz oyunlar oynuyorum. Hayalet kılığına girip bizi korkutmaya çalışan da oluyor. Ben korkmuyorum, dizilerden alışkınım sihire, periye. Evde benim işim çocuk bakıcılığı. Yengemin, teyzemin çocuklarına bakarım. Teyzem pasta, kısır yapar, beni ödüllendirir bazen. Azıcık yerim, eve götürürüm, kardeşlerim yesin diye. Evde hayat zor! Kardeşlerime bakmazsam, evi süpürmezsem döverler, ekmek vermezler. Burası bizim için iyidir yine de!”

Gökhan Ayvalık Köyünden gelmiş. Babası muhtar.

"İlk gün okula arkadaşlarımla babasıyla geldim. Çok ağladım. Şimdi iyiyim. Tuvaletler pis ama sınıflar güzel. Yemekler de iyi... Bilgisayar da var. Zaten bilgisayar mühendisi olacağım ben. Bu bile yeter bana. Siz de bilgisayar getirdiniz, di mi? Yahoov!”

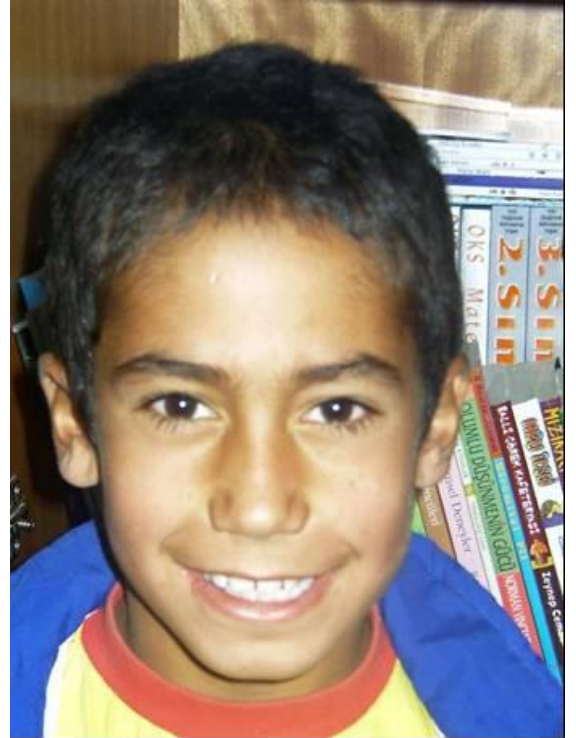
Köyünde suyu buz şelaleler, asırlık surlar varmış. Sur tepelerinde gezinmeyi, şelalenin suyunda canına can katmayı çok severmiş.

“Hasangazi türbesine giderim, hayallerimi anlatırım, onları isterim.”

Demet’le gece eğlencesinde kapıda karşılaşıyorum. Çok Amaçlı Salonu gözü yaşlı terk ederken.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarıda yalnız duracam.”

Peşinden gidiyorum. Bana anlatacağı hüzünlü bir hikayesinin olduğunu seziyorum.

Tek çocukmuş. Annesi bu yaz menenjitte yakalanmış, yaşamını kaybetmiş.

“Babam odun kesiyor, bağlara bakıyor. Annem yok diye evimizde kalamıyorum. Babaannemgillere gidiyorum.”

Sarıköz köyünden gelmiş. Kızların saçları çoğunlukla sarıymış köyde.

“Babam evlenmeyi düşünüyor. Ben istemiyorum. Gece olsun istiyorum hep. Gece düşlerime annem geliyor. Bu gece gösterdiğiniz Buz Devri filminde de çocuğu annesi bir kenara bırakıyor. Fille, sincap bebeği görüyorlar almıyorlar. O sahnede annemi hatırladım, çok kötü oldum. Beni de annem bu dünyada terk etti.”

“Hadi şimdi müzik başladı. Gidelim dans edelim,” diye üsteliyorum.

Merdivenlere sınımsıkı yapışıyor.

“Siz gidin. Ben gelemem,” diyor, inatla.

Yanına oturup bedenine sarılmaktan başka yol bulamıyorum. Sırtına kollarına iyice yapışıp içimdeki tüm olumlu duygularımı ona geçirmek, rahatlatmak istiyorum.

“Annemle düğünlere giderdim, şarkı-türkü duyunca onu hatırlıyorum...”

“Benim de annem yok.”

Yaş içindeki gözlerini diyor yüzüme. Berrak berrak, soru dolu bakıyor.

“Bu yaz mı öldü seninki de?”

“Hayır, çok oldu...”

“Sen de benim gibiymişsin... Annen rüyana geliyor mu?”

“Gelir. Çok sevindirir beni.”

“Dün gece bir rüya gördüm, çok korktum. Bir kuyu varmış, derinmiş, annemi arıyormuşum, aramış aramış yorulmuşum, cevizin altına oturmuşum, ceviz yıkılmış, kuyuya düşmüş, ölmüşüm.”

“Okulda yeni bir yaşam başlayacak senin için...”

Ankara’da oturmuşlar. Babası orada çalışmış.

“Çok süt içerdim ben. Annem süt yetiştiremiyorum sana, derdi. Ondan mı öldü acaba? Süt görünce tiksiniyorum artık.”

“Asıl, süt içmezsen annen üzülür.”

“Okuldan gelince annem öpüp sevmeyecek beni. Babam da ne kadar öper bilmiyorum.”

Köyünü seviyormuş. Hemşire ya da avukat olmayı hayal edermiş.

“Köy iyi de köylüler sinirli. Anlaşmazlıklar olur, dövüşürler. Annem-babam da dövüşürdü. Babam anneme vururdu. Ben korkardım. Yerinde sakince oturur, geçmesini beklerdim.”

Omuzlarından tutup kaldırıyorum. Gözyaşlarını ceketimin eteğiyle kuruluyorum.

“Hadi gel, ben senin annen olayım, eğlenceye gidelim. Düğüne gider gibi...”

Boyun eğiyor. Bedeni hafiflemiş, tutuyorum omuzlarını sürüklüyorum kolayca.

Bahçeye dalga yayılan türkünün peşi sıra süzülüyoruz...

Nadir geliyor karşıdan. İkinci sınıf öğrencisi. Kardeşi birinci sınıfta. Ona ağabeylik ediyor. Kardeşinin uykusu gelmiş. Uykusunu açmak için bahçede turlatıyor.

“Benim bir köpeğim var. Onu bırakıp geldim. Getirsem buraya, hiç yalnızlık çekmezdik. İzin verirler mi, abla?”

Babası ağaç aşılama işinde çalışmış. Annesi ineklere danalara ve atlara bakarmış.

“Onlar işinde gücünde. Yalnız değiller. Köpeğim bir beni bekler. Geceler uzundur, beklemesi bitmez. Keşke gelse!”

Susuyor. Uzaktan gelen köpek seslerine diyor kulaklarını.

Köpeği, koyunu, balıklı Kaplıcasıyla ünlü Sivas Kangal’dayız. Kangal YİBO soluk alınacak, güzel denilebilecek bir okul. Kangal’a girişte tepede kurulmuş, hiç fırtına eksik olmazmış, bu nedenle merdivenler tünel gibi korunak içine alınmış. Kangal YİBO’da 37 köyden gelen 229 öğrenci okuyormuş. İLKİYAR etkinliği için ilçede toplantı yapıp 5 okuldan öğrenciler seçilmiş.

Sezercan ev sahipliği yapıyor bana. 4 kardeşlermiş. Abisi lisede okuyormuş. Babası İstanbul’da aşçıymış. Köye çok az gelirmiş.

“İyi ders çalışıyoruz burada. Arkadaşlar iyi. Boş zamanlarda top da oynuyoruz. Ben futbolcu olacam zaten. Fenerbahçeli Fatih’i örnek aldım kendime. Zenginlik başka türlü zor!”

Arkasından sürüklenen arkadaşı onun kadar konuşkan değil. O sus pus duruyor. Soru sorunca açıyor dünyasını. 7 kardeşi varmış.

“12 idi. 2kız, 3 erkek kardeşim öldü. Biri uçurumdan atladı, biri kendini astı, biri kalpten öldü. 2 ablam da ben küçükken ölmüş. Hastalanmışlar.”

Yalan mı diye bakışlarının gerisine diyorum gözlerimi. Değil. Doğruyu söylüyor,

İki ablası evliymiş, iki abisi üniversitede.

“Babam da öldü. Bir köyden bir köye giderken yıldırım çarptı. Bize abim bakıyor şimdi.”

Çocuğun yüzüne bakamıyorum.

Polis olacakmış. İneklerle geçmiş tatili.

“Benim Sürprizim adında bir tosunum var. Tosun ne bilir misiniz? Erkek inek. Onu arkadaş bilmişim. Oyun oynarız, el işaretiyle anlaşırız, ne desem anlar.”

Saz çalar, türkü söylemiş.

“Beste bile kurarım. Aynı düş kurar gibi.”

“Zengin olmanın hayalini de kurarım ben de... Düşlerimde aileler kurarım bir de. Benim ailem darmadağın.”

Zeynep,

“Benim de ailem yavaş yavaş küçülüyor,” diyor. “Bu yaz amcam öldü. İnşaatta çalışırken başına kalas düşmüş. Cenazesini getirdiler köye. Ne ağladık, ne ağladık!”

Zeynepler üç kardeşmiş. Bir abisi ishalden ölmüş. Babası çiftçilik edermiş.

Öğretmen olmayı düşlermiş. Birinci sınıfta evini çok özlemiş, köye gitti mi okula dönmeyi istemezmiş. Şimdi ise,

“Okul benim geleceğim,” diyor.

Uğur giriyor aramıza.

“Benim de bir kardeşim öldü,” diyor.”Az bulunan bir hastalığı vardı. Çok pahalı mamalar yemesi gerekiyordu. Babam alamadı. Bir gece yattı, sabaha uyanmadı. Annem, ‘ölmüş,’ dedi. Annem en küçük kardeşim Yağmur’u bebekken, süt emerken terk etti. İstanbul’a çalışmaya gitti.”

Babası çobanmış. Anne-baba ayrılmışlar. Babası yeniden evlenmiş.

“Yeni anne ile anlaşamıyoruz. Haftada bir eve gidebiliriz ama gitmeyeceğiz. Babam bizden izin istedi, öyle evlendi. Annem de bize kötü davranıyor, sinirli sinirli konuşuyor. Bir telefonda konuşuyoruz zaten. Yanına gidemiyoruz.”

“Geceleri dua eder misin abla? Ben ederim. Annem geri gelsin diye yalvarırım Allah’a.”

Annesi kardeşlerini götürmemiş. 3 yaşındaki kardeşini çok özlüyormuş.

“Nerede kalıyorsunuz?”

“Serpilgillerde kalıyoruz. Faruk dedemin kızı. Bahara kadar ordayız. Onur kardeşimin sesi yeri göğü inletiyordu. Eşeğimiz komşunun ahırına kaçıyordu. Evden kovdular bizi. Suyumuz yoktu. 1 km.den suyu biz taşıyorduk, odun da taşıyorduk.”

Uğur doktor olmayı düşlermiş.

Mehmet 5. sınıfta, iki kardeşler. Yerlice köyünden gelmiş. Babası demir madeninde işçiymiş.

Evden en çok kınalı kekliklerini özlüyormuş. Yeni yavruları olmuş. Onların büyümesini gözleyemediği için çok üzülüyormuş.

Köyünde kangal köpeği yetiştirilmiş. Yurtdışından yüksek fiyatlarla köpek almaya gelenler olurmuş.

“Benim de Kangal’ım var. Adı Duman. Dost köpektir Kangal. Bir şey yapmazsan dokunmaz. Sahibinin kişiliğini alır.”

“Benim en büyük üzüntüm annem-babam... Okulda bile aklım onlarda. Kavga ederler, yumruklaşırlar...Annemin yüzü, bacağı morarır... Ara sıra ayrılırlar. Bir gün ayrılıp barışmazlarsa... en büyük korkum o.”

Yaprak 4. sınıf öğrencisi. İki kardeşler. Babası İstanbul’da taksi şoförüymüş.

“İstanbul’da oturuyorduk. Annem babam ayrıldılar. Annem bizleri kaçırmamasın diye babam buraya getirdi. “

Annesi İzmir Selçuk’da çalışıyormuş. Ara sıra telefon edermiş.

“Aradığı günler dünyalar benim oluyor. Keşke yeniden barışsalar...”

Tatilde Antalya’ya teyzesinin yanına göndemişler onu.

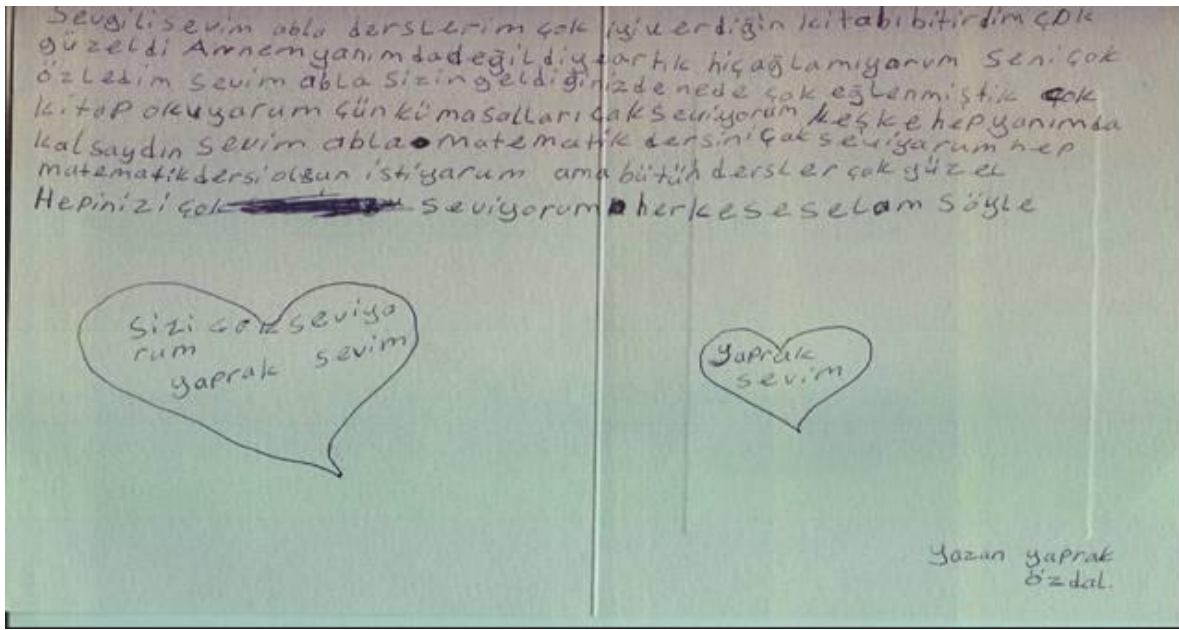
“Ayrılık sıkıntısını onun yanında daha kolay atlattırırım sandılar. Nereye gidersen git sorunların da seninle geliyor abla. Benim için İstanbul, burası, hiç fark etmez, yeter ki huzurum olsun. Bu okul iyi. İstanbul’daki okullarda çok ders yaptırıyorlar, burada daha az ders var ama daha çok bilgi sahibi oluyorum.”

Kitap bulsa teneffüste bile okumuş. En son Kınalı Kuzu’yu okumuş. İstanbul’dayken annesi Babamın Gözleri Kedi Gözleri kitabımı almış, birkaç kere okumuş.

Gece yatakhane yatağını gösteriyor bana. Dolabını, yatak örtüsünü.

Ayrılırken bir kitabımı bırakıyorum, yastığını altında.

İstanbul’a döndükten kısa bir süre sonra Yaprak’ın mektubu ulaşıyor bana. Çekmeceme koyuyorum, her açışta yeniden okuyorum. Kara saçlarını, pembe yanaklarını hayalimde okşuyorum.

Sivas Yıldızeli Pamukpınar YİBO'nun binaları Pamukpınar Köy Enstitüsü olarak 1939 da kurulmuş. 1955'lerden sonra Öğretmen Lisesine dönüşmüş. 1997 den beri de Yatılı İlköğretim Bölge Okulu. 550 öğrenci, ağaçlıklı bir arazi içindeki çok sayıda binada öğretim görüyorlar. Kavak, sedir, çam ağaçlarının arasında bir oyun bahçesi, rengarenk masalar, sıralar var.

Okulun müdürü de buradaki Öğretmen Lisesinin mezunu. Kütüphanesi bir il halk kütüphanesi zenginliğinde. Eski ve klasik pek çok yayın içeriyor. Tiyatro tarihinin belli başlı örneklerine bu kütüphaneden ulaşmak mümkün. Kitaplık raflarını öğrenciler tahtaları kendi elleriyle kesip biçerek yapmışlar. Çocukların ünlü ressamların resimlerine bakarak boyadıkları resimler süslemiş duvarlarını

Volkan'ın gözlerinde hüznün buğusu saklı. Köşelere kaçıyor, uzak uzak bakıyor. 4. sınıf öğrencisi. 3 kardeşler. Anne ve babası ayrılmış. Babası Çorlu'da bir fabrikada çalışıyormuş. Annesi İstanbul'daymış. Baba yeniden evlenmiş.

“Babaannemde kalıyorum. Burada hafta sonu isteyen eve gidiyor, isteyen kalıyor, ben de gitmiyorum.”

Yazın annesinin yayına gidiyormuş. Abisi ve kardeşi de yatılı okuldaymış.

“Beşi bitirsem annemin yanında okuyacağım. Yatılı bizim gibi çocuklar için iyi de zorlukları çoktur. Hırsızlık var burada. Geçen gün bir arkadaşım parasını elinde salladı, aynı gece parası çalındı.”

Arkadaşı lafa giriyor.

“Biri de evde babasından çalmış. Kantinden çok alışveriş edince yakalandı.”

Volkan yatakhane masallar anlatırmış.

“Ağabeyimin bir öğretmeni çok masal anlatırmış, o bana ben de bizim koğuşa anlatıyorum.”

Şarkı türkü de bilirmiş.

“Abla, dün gece ışıklar söndü, biz fırsat bu fırsat dedik saklambaç oynadık... Dene bak, karanlıkta öyle eğlenceli oluyor ki... Küçüklerden bayılanlar oldu. Ardından fırtına çıktı, dolu yağdı, bazıları çığlık çığlığa bağırıldılar.

Çocuklardan biri,

“Benim babam dışarıdaydı, yıldırım düşer diye korktum,” diyor.

Köyünde yıldırım düşmesinden hayatını kaybedenler olmuş.

Aliyeler 4 kardeş. 3 ablası da evli.

“Biri Fransa'da öteki Ankara'da.!

Babası üç yıl önce ölmüş.

“Önce felç geçirdi, sonra tekrarladı, iyileştiremedik.”

Annesi kaza geçirmiş, ayağı kırılmış.

“Eğri bacağıyla tarlada çalışmaktan geri durmaz yine de.”

Birkaç güne kadar Sivas'a taşınacaklarmış.

“Annem orada iş buldu. Ben de yatılı hayatına alışamadım, evime gidip geleceğim.”

Aliye, Nergis, Ülker, Hüseyin, Eren hep aynı köyden gelmişler.

Nergisler 7 kardeş, abisi askerde. Ablaları büyük kentlere gelin gitmişler. Babası çiftçi.

Murat'lar 8 kardeş. İki abisi evli. Annesinin eli yanmış, sakat kalmış. Okulda maç hazırlık çalışmalarını seviyor.

Ülker'ler iki kardeş. Kardeşi bebek.

İki arkadaş birbiriyle bozuşmuşlar, ikisi de karşılıklı duvarlara yapışmış düşünceli düşünceli yere bakıyorlar.

Çevremi saranlara

“Hadi, barıştırın onları,” diyorum.

Çocuklar tınmıyorlar,
“Mecbur barışacaklar,” diyorlar. “Dinimize göre üç günden sonra barışmayan Müslüman değildir.”

Artık son durağımızdayız. Sekili Osman Pekşen İ.Ö.Okulunda. Okula adını veren 1969 doğumlu bir öğrenci. 1987 de mezun olmuş, 1990 da Siirt Eruh’da şehit düşmüş. Adı 1992 de okula verilmiş.

300 öğrencinin 100’ü Sekili’den, kalanı 12 köyden geliyormuş. Köy çocuklarını taşıyan minibüsler geçici çadırlarda yaşayan tarım işçilerinin çocuklarını da taşıyormuş. Bu çocuklar

Nisan’da gelir, Aralıkta Urfa’ya, Adıyaman’a kendi kentlerine dönerlermiş. Okulun eksikleri için okul müdürü köylülerden destek almış. Herkes ne verebilirse pirinç, ceviz, kum, taş, çimento... ortaya koymuşlar, okulun tuvaletlerini, boyasını bu desteklerle yaptırmışlar.

Burada etkinliklerimizi üst üste ve hızlı yapıyoruz. Dersliklerde deneyler, öyküler, resimler, müzikler, kağıttan kuşlar birbirine karışıyor.

Ayrılırken çocuklardan biri kulağıma

“Size dedemin öyküsünü yazıp göndereceğim,” diye fısıldıyor.

“Kim deden?”

“Tanımazsınız... kimseyle konuşmaz. Odasında yaşar. Baston yapar, alet yapar. Arada arkadaşları gelir. Yemek getirirler, meyve getirirler, hep beraber yerler. Dedem onlarla da bir iki kelime konuşur.”

Bizim de konuşacak halimiz kalmamıştı, seslerimiz kısılmış, çatallanmış, tere-toza batmıştık. 15 gün süren ağır bir yolculuğun son noktasındaydık.

“Son nokta”nın sadece bir durakta soluklanmak olduğunu düşünüyorum yol anılarını yazarken... Hala beynim neler yapabiliriz, sorusunun sayısız yanıtlarının peşinde... Çocukların yaşamlarındaki trajedinin yoğunluğunu fark ettiniz, boğuldunuz, belki de okuyamadınız, başlayıp yarım bıraktınız... Oysa hayatın küstüğü çocukların öykülerini derlemek değildi amacım. Tamamen rasgele, özel seçimsiz, kendiliğinden mikrofon tuttum köy çocuklarına. Kasıtlı olarak hüznün izini sürmedim, duygu yoğunluğu arttırılmış sözcükler, abartılı mizansenler de kullanmadım, çocukların kendi ağızlarından tüm doğallığıyla, hiç eklemesiz aktardım konuşulanları...

Acılar, öfkeler, kırgınlıklar, yoksulluklarla bir yatılı okula doldurduğumuz çocukların hayallerini çeşitlendirmek, gelecek umutlarını beslemek ve sağlıklı bireyler olarak topluma kazandırmak görevlerini yalnızca devletten beklemenin kuşakların kaybedilmesinden başka bir sonuç getirmediğini yaşam bize ağır ağır da olsa öğretiyor...

Bizler birey olarak sorumluluk üstlenmek istemedikçe, sorunların bir köşesinden tutmadıkça, projelerden tanıdığımız, öpüp okşadığımız köy çocuklarına yönelik görevler üstlenmedikçe, samimi, inançlı, STKlarda koşulları eleştirip, gerçekleri gözler önüne sermedikçe, değişim için çaba sarf etmedikçe, çocuk haklarına sahip çıkmadıkça çağdaş Türkiye düşüncesinden de ödün veriyoruz, anılarımı baştan sona okuduysanız bunu açıkça hissettiniz...

Benim kulağımda hala Zerrin’in şarkısı uğulduyor... Biliyorum, Zerrin için, Yaprak için, Zeynep için, Bayram için, Tuğba için, Dilan için, Eren için, Mehmet için... elimden gelip de yapmadığım her şey benim çağdaş bir toplumda yaşama alanımı da daraltacak... sayfalar dolusu yazının, televizyonlardaki görüntülerin kanıksattığı pek çok gerçeği bir çocuğun saf sesinde yeniden keşfediyorum.

Sonuna kadar okuyan herkese sonsuz teşekkürler...

Bitti!

[İLKYAR](#) - İlköğretim Okullarına Yardım Vakfı
E-posta...: ilkyar@ilkyar.org.tr

Son Güncelleme...: [Tayfun AKÇAY](#)
İLKYAR izlenimlerindeki ve arşivlerdeki
resimler izinsiz kullanılamaz.